

Dál

Paseka

román

už

to

nepůjde

Viktor Labský

Dál už to nepůjde

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

Viktor Labský

Dál už to nepůjde – e-kniha

Copyright © Paseka, 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Dál už to nepůjde

Viktor Labský

Dál už to nepůjde

Paseka

DÁL UŽ TO NEPŮJDE

Copyright © Viktor Labský, 2025

ISBN v tištěné verzi 978-80-7637-541-3

ISBN e-knihy 978-80-7637-686-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7637-687-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7637-688-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*V tomto dvojitém příběhu vystupují fiktivní postavy
a odehrávají se smyšlené děje. Reálná jsou naopak místa,
politické, historické a společenské prostředí.*

Pátek 29. 6. 2012

**Obamaland – Celní a pohraniční stráž USA –
Rezidence pro mastňáky**

U hraničního přechodu Saint-Bernard-de-Lacolle končil nejjižnější výběžek provincie Québec a současně celé Kanady. Dva pruhu, na nichž se řidiči do poslední chvíle snažili uřvat minimální, třeba jen vteřinovou výhodu, se roztekly do širokého prostranství před vstupními branami. Bylo třeba se rychle zorientovat. Vilém plynule brzdil a pokoušel se vybrat tu nejkratší řadu.

„Ta třetí zleva,“ radil mu Zdeněk rozčileně, jako by šlo o sázku v jakési ruletě.

„Tak jo,“ přikývl Vilém pobaveně a uposlechl. „Ale jak to znám, nevyjde to. Vždycky mě ti okolní nakonec předjedou. Podle zákona schválnosti.“

Automobil znehybněl. Pomyslné kostky byly vrženy. Několik tabulí s elektronickými informacemi a příkazy soupeřilo o pozornost, scénu zastřešovala dlouhá funkcionalistická konstrukce, na níž obrovská bílá písmena hlásala: UNITED STATES OF AMERICA. Nepřehlédnutelné, majestátní, možná záměrně poněkud hrozivé.

„Na kolik tu frontu tipuješ?“ zeptal se Zdeněk.

„Dvacet minut, půl hodiny,“ odpověděl Vilém uvážlivě. „Přijet sem ve špičce by bylo horší. Taky jsem tu čekal přes dvě hodiny.“

„Měl vlčí mlhu?“ ukázala Zdena na obrovský chevrolet, jenž vyjel mimo řadu, ocitl se v území nikoho, řidič pak viditelně zazmatkoval a trapnou situaci řešil nejistým couváním na konec fronty.

„Nebo kalkulace,“ napověděla Miriam. „Že ho někdo pustí.“

„To se teda splet,“ poznamenal Zdeněk krvelačně.

„Znám v Montréálu jednoho člověka,“ začal Vilém lenivě, jako by konverzaci zamýšlel protáhnout na co nejdelší dobu pomalého popojíždění, „je to lékař, psychiatr, dobře osmdesátiletý pán, který přežil holocaust, a ten všem svým pacientům vykládá, že v Osvětimi musel sloužit přímo pod Mengelem. Pan doktor, když jede do Ameriky, vždycky předběhne.“

„Jak?“ chtěli vědět všichni.

„Zajede až k bráně, vyleze a hned prvnímu Američanovi ukáže předloktí s vytetovaným číslem. A ten mu hned zařídí přednostní odbavení. Ostatní řidiči, co čekají ve frontě, do toho vůbec nemůžou zasáhnout.“

„A to fakt funguje?“ pochybovala Zdena.

„Absolutně. Zvláště když přidá pár podrobností. Američani jsou prostě tak vycvičení. Už ve škole se učí, že holocaust, kterému padlo za obět šest miliónů židů, byl největším barbarstvím lidských dějin.“

„Nebyl snad?“ ozvala se Miriam.

„Jedním z největších, určitě,“ přikývl Vilém. „Jenže řadový Američan netuší, že oběti komunismu, v Rusku, v Kamboždi, v Číně, jdou do stamiliónů.“

„Radši toho necháme, ne?“ navrhla Zdena.

„Proč ne,“ pokusil se vyhovět Vilém. „Jak se před americkou premiérou vlastně cítíte?“

„Nijak zvlášť,“ pokrčila rameny Zdena, na rozdíl od tazatele velmi přesvědčivě. „Všecky papíry máme v pořádku, vízum taky. Já měla rozhodně větší trému, když jsem poprvé jela právě do Číny nebo do Vietnamu.“

„A ty, Zdeňku?“

„Tak pro mě je to splněnej sen, po padesáti letech, to víš, já jsem se chtěl vždycky podívat do Ameriky, už když mi bylo deset,“ Zdeňkova odpověď překypovala emocemi, skoro se zalykal, „když jsem si přečet první mayovku, byl to Lovec medvědů.“

„To chápu, já jsem to prožíval podobně,“ pousmál se Vilém. „V šestašedesátém přišel do kin Poklad na Stříbrném jezeře, a my jsme se mohli zbláznit.“

„Pamatuješ, na češtinu jsme měli Volicerovou, ta nám přece ve svých hodinách povolila přečíst nahlas pár kapitol z Vinnetoua,“ přidal Zdeněk.

„To se ví, že se pamatuju. Myslím, že sledovala určitý cíl.“

„Jakej?“

„Výchovný. Ideologický. Líčení bělošské rozpínavosti, rasismu vůči indiánům, odsouzení kolonialismu, vybuzení nenávisti k Americe. Třídní pohled do toho napasovat nešel, ale národně osvobozenecký boj utlačovaných docela pohodlně.“

„Myslíš?“ ozval se zklamaně Zdeněk.

„V maturitních otázkách Karel May nikdy nebyl,“ poznamenala Zdena.

„To ne, to je fakt,“ popojel Vilém o délku jednoho vozu. „Maye německá literatura nikdy neuznávala, natožpak česká. Cooper v americké literatuře dopadl jinak, a je z něj klasik. Přitom Cooper psal stejně dobrodružné pohádky jako May, jen se uměl tvářit víc jako realista.“

Chvilí mlčeli, jako by na nostalgickou tříšť z minulosti, na dávno přečtené a obdivované, každý navazoval intimně a po svém, motor kabinu jemně rozechvíval, klimatizace hučela.

Venkovní červencové vedro se dalo jen tušit podle pečlivě uzavřených oken vozů po obou stranách, ve kterých tékaly neznámé tváře jako přízraky, občas se posunovaly

zpět či se vrhaly o pár metrů vpřed, jako v nějakém hodně amatérském panoptiku.

„Jezdíte do Ameriky často?“ zeptala se Zdena, přitom otázku adresovala jak Vilémovi, tak Miriam.

„Není proč,“ zareagovala Miriam záhadným výrazem tváře.

„Jezdil jsem, kdysi hodně často,“ přikývl Vilém a popojel před značku Stop, za níž pokračoval koridor mezi dvěma bariérami až k prosklené budce s americkým představitelem pohraniční ochrany. Viděli, že zevnitř, vsedě, nevzrušeně, podle gest naprosto rutinérsky odbavoval předchozí vozidlo. „Ale už ne. Obamaland pro mě ztratil přitažlivost.“

„Obamaland?“ zasmála se Zdena. „To jsem ještě neslyšela, ale moc pozitivně to nezní. Proč? Vždyť Obama je docela sympáťák.“

„Asi jde o věc názoru.“

„Protože je černej?“ provokovala Zdena.

„Ne, to vůbec ne. Jen nikdo netuší, zda v Bílém domě sedí oprávněně.“

„*Cut it off*,“ řekla Miriam a pomohla si gestem s jednoznačným významem, „nech toho!“

„Jak to?“ domáhala se odpovědi Zdena.

„Podle zákona to musí být rodilý Američan,“ odpověděl Vilém. „Jinak to zatím nejde.“

„Od toho jsou doklady, ne?“ zapojil se Zdeněk horlivě.

„Samozřejmě. Jenže v tom je hlavní potíž. On měl předložit takzvaný dlouhý křestní list, aby prokázal, že opravdu přišel na svět v Honolulu čili na americké půdě, a ne někde v Keni. Ale ukázal jen takzvaný krátký list a začal se soudit, že předkládat dlouhý není jeho povinnost.“

„A jak to dopadlo?“

„Co já vím, zatím nijak. Je z toho nekonečná právní bitva. Co soudce, to jiný názor.“

„Chápu,“ zasmála se Zdena. „U nás se to říká ještě jinak. Když debatujou dva advokáti, jsou z toho tři různé právní rady.“

„Podle mě,“ řekl Vilém unaveně, jako by měli za sebou nejméně tříhodinovou diskuzi, „Američané volbou Obamy dokázali, že naprostá většina bělochů rasisté nejsou.“

„Můžeš jet,“ upozornil Zdeněk, který jako jediný pohraniční hru o pozice i nadále prožíval.

Auto se zhouplo na výrazné kovové liště a pomalounku urazilo poslední metry ke kukani, obsazené robustním chlapíkem v tmavomodré, téměř černé uniformě. I přes sklo se dalo rozeznat výrazné logo na pravé straně hrudi, CBP, *Customs and Border Protection*.

„Hello,“ spustil Vilém okénko a vypnul motor.

„*Your citizenship?*“ zeptal se chlapík bez pozdravu. „Vaše občanství?“

„My dva jsme Kanadčané, žijeme v Montréalu,“ ukázal na sebe a na Miriam, „a tihle dva turisté jsou naši hosté z České republiky,“ odříkal připravenou odpověď. „Americké vízum mají,“ podal muži dva kanadské a dva české pasy.

„Kam máte namířeno?“

„New York.“

„Na jak dlouho?“

„Asi týden.“

„Musíte projít imigrační kontrolou a vyplnit *green paper*,“ prohlásil muž.

Náhle vstal a přešel k autu. Skutečně impozantní vazoun, krátké rukávy, vypracované bicepsy, mohutné žilnaté předloktí. Jeho viditelně těžký a hrozivý opasek se jim objevil přesně ve výši očí. Rozeznali na něm pistoli, taser, kovová pouta a řadu menších předmětů, o jejichž účelu neměli tušení. „První budova napravo.“

Zaparkovali pod mlčenlivým dohledem dalšího uniformovaného ochránce hranic, vstoupili do prosklené čekárny, a ihned je ovanul takřka polární dech klimatizace.

„Jaký je tu postup?“ zeptal se Vilém korpulentní černošky, jež dohlížela na pořádek hned u poloautomatických dveří.

„Vaše občanství?“ zeptala se razantně, s navlas stejnou intonací, kterou slyšeli před minutou.

„My dva jsme Kanaďané a toto jsou turisté z České republiky.“

„Sedněte si, zavolají vás,“ mávla rukou k jednoduchému pultu, u něhož pracovaly dvě rovněž tmavomodré úřednice. Jedna asi mulatka, druhá prozrazovala asijský původ. Dvě na zhruba třicet čekatelů.

Řady sedaček byly obsazeny asi z poloviny, většinou hodně snědými osobami, od pohledu buďto Araby, či Indy. Tihle žadatelé o vstup do USA většinou mlčeli a dívali se do země, jen někteří se domlouvali velmi tlumenými hlasy, jako by se shromáždili v pohřební síni. Kov intenzivně studil do zadku a nahých nohou, chlad prostupoval do celého těla, takže čtveřice zalitovala už po několika minutách, že si v autě nikdo nevzpomněl na svetry.

„Jak dlouho to může trvat?“ zeptala se Zdena česky, tak tiše, jako by se obávala, že jí Američané porozumějí. Zdálo se, že její dřívější suverenita dostala první trhlinu.

„Nevím, opravdu nevím,“ povzdechl si Vilém. „Prostě Obamaland. Ale takhle tu s návštěvníky začali cvičit už za Bushe, od zářijového útoku.“

„Já myslel, že s Kanaďany ne,“ uplatnil se Zdeněk, „že jediné vy máte americkou důvěru.“

„Důvěra,“ pousmála se Miriam sarkasticky. „Od Kanaďanů vízum nechťejí, to je pravda. Zatím. Ale otázek mají hodně. Kam jedete, co vezete, kdy se vrátíte...“

„Byl jste někdy v Americe zatčen?“ navázal Vilém ironicky. „Máte střelnou zbraň? Kolik převážíte peněz v hotovosti? Nevezete víc než deset tisíc?“

„Deset tisíc dolarů ve šrajtofli?“ zasmál se Zdeněk. „To bych jim řek, že bych si přál takový prachy mít.“

„Neřek,“ přerušil ho Vilém drsně. „I kdybys to uměl, radši by sis takovou odpověď rozmyslel. Tihle hoši se smyslem pro humor nevyznačují.“

„Namouduši,“ podpořila ho Miriam málo používaným slovem. „Přitom o sobě Američané říkají, že jsou *fine fellows*...“

„Fajn chlapíci,“ pomohl jí Vilém a dopověděl po svém: „Jenže najednou se z nich vyklubali hrozní byrokrati a pedanti.“

„Tak proč tam vlastně jedeme? Měli jsme se soustředit na Kanadu,“ nechápala Zdena až příliš okatě.

„Kvůli vám. Kvůli Zdeňkovi. Chtěl vidět hlavně Ameriku, a ne Kanadu,“ odsekl Vilém, protože otázku považoval vzhledem k situaci za nepochopitelně alibistickou a neupřímnou. Vstal ze studených kovových lišt a masíroval si ztuhlé hýždě.

„Tak já se jim zas nedivím, že jsou tak přísný,“ rozhlížel se Zdeněk po místnosti, v níž přibývali čekatelé. „My jsme tu snad jediní bílí.“

U odbavovacího pultu proběhlo střídání. Nenápadnou míšenku nahradil otlý běloch, který si nejprve rozložil jakési listiny a teprve pak zahuhlal do mikrofonu: „*Zdena, Zdenek, Czech Republic*.“

„To jsme my,“ vymrštila se Zdena ze sedačky.

Za pár vteřin stáli všichni před obézním úředníkem.

„*How come? Four of you?*“ podivil se celkem dobrácky.

„Diví se, že jsme čtyři,“ pochopila Zdena.

„My dva jsme Kanadané, tohle jsou naši hosté, cestujeme s nimi,“ vysvětlil Vilém obsáhle. „Přeložíme jim, co bude třeba.“

„To zvládnou sami,“ usoudil Američan ležérně. „Vy si jděte sednout.“

„Vydáte nám dvěma naše kanadské pasy?“ zeptala se Miriam.

„Ne,“ utál diskuzi, z dobromyslnosti nic nezbylo. „Až bude po všem. Sednout!“

Nemělo smysl protestovat proti jeho tónu, vyhověli mu a z asi pětmetrové vzdálenosti sledovali, co bude dál. Výjev se podobal němohře s komickými prvky. Zdena a Zdeněk akci vnímali spíše jako plagiát totalitních praktik, jež ve většině Evropy zanikly před čtvrtstoletím. Slyšeli, jak úředník ztěžka a dýchavičně oddechuje, jak se pečlivě připravuje k výpadu, jako druhořadý krasobruslař ke skoku. Ještě cosi srovnal, načež energicky otevřel jeden z pasů a pátravým pohledem se zadíval do Zdenina širokého nenalíčeného obličeje, s vráskami kolem očí, s rýhami vymodelovanými věkem. Chtěla objektivní dojem překlenout, usmála se, i když strojeně, až křečovitě. Její chování ho uspokojilo, přikývl. Totéž pak zopakoval v druhém případě, jenže s podobnou vstřícností se nesetkal, proto se zamračil a podstatně déle se zastavil u vypoulených očí za brýlemi, u červené tváře se sklonem k odulosti. Něco se mu nezdálo?

„Name?“

„Ptá se tě na jméno,“ zareagovala Zdena.

„Copak ho tam nevidí napsaný?“

„Odpověz mu, rychle,“ řekla naléhavě.

„Pažout. Zdeněk Pažout.“

„Good. I thought you were mute.“

„Myslel si, že jsi třeba němý,“ přeložila Zdena nervózně.

Břichatý úředník si povzdechl, rezignovaně sklouzl ze židle a hlasitě dopadl na zem za přepážkou. Potřeboval pár vteřin na vydýchání. Pak návštěvníkům naznačil, aby ho sledovali až na druhý konec pultu, k přístroji, do něhož

jeden po druhém museli strčit bradu jako při optometrickém vyšetření, sám cosi kutil vzadu, nešlo mu to. Přivola si pomoc, pravděpodobně svou nadřízenou. Štíhlá, silně nalíčená žena s černou hřívou – typ Španělky nebo kreolky – měla přes modrou uniformu elegantní rudé sako, zvědavé pohledy z čekárny ignorovala s aristokratickou nenuceností. Zaseknutý přístroj začal fungovat.

„Proč jim fotografují sítnici, když oba mají biometrické pasy?“ vrtěl hlavou Vilém.

„Amerika,“ odpověděla lakonicky Miriam a zatvářila se téměř štítivě.

Hotovo! Konečně!

Zdena a Zdeněk se přesunuli na své původní místo u pultu, kde dostali k vyplnění dlouhý formulář. Vzhledem k nulové znalosti angličtiny byl Zdeněk nepoužitelný, musela se toho ujmout Zdena. Ani jí se odpovídat příliš nedařilo, proto vyslala k Vilémovi a Miriam několik utrápených pohledů, ale americký oficiál je tentokrát kupodivu bystře zachytil, zavrtěl hlavou, že žádnou asistenci, a tudíž ovlivňování nepřipustí. Místo toho se jí pokoušel pomoci sám, štouchal do předtištěných otázek tlustým prstem a povzbudivě chrochtal nesrozumitelné instrukce. Zdena zvládla první tiskopis a ještě mnohem snadněji druhý. Přišel vrchol aktu podpis, který návštěvníci pojali bezmála slavnostně, i když z jiného důvodu než představitel americké moci.

Úředník pak převzal papíry a prohlédl je, nejprve přísně, potom s pochopením pro chybné lidstvo. Ještě se na cosi zeptal, Zdena mu neporozuměla, ale zjevně to nebylo nic podstatného, protože kolonku sám proškrtl a na další otázky rezignoval.

„*Six bucks each*,“ ukázal na prstech. „*Twelve for both*.“

„Dvanáct,“ přeložila pro Zdenka.

Padesátidolarová bankovka byla podle něj příliš vysoká, nižší bohužel neměli, nevěřil, musela mu ukázat obsah své

peněženky, aby dále nenaléhal. Podíval se na ni proti světlu, jako hokynář, a odkráčel ji rozměnit; dvojice u pultu polevila v pozornosti a dala na sobě znát únavu i úlevu, že se odbavení snad už blíží ke zdárnému konci.

Tentokrát se nemýlili. Američan se vrátil, vyplatil jim rozdíl, předal potvrzení a skoro obřadně také oba pasy.

„*Welcome to the United States*,“ řekl přímo srdečně, jako by byl přesvědčen, že jim otevírá vytouženou bránu ráje.

„Máme to za sebou,“ takřka jásala Zdena.

„A co my? Zapomněl?“ k pultu se vydala Miriam, jako Kanadanka sebevědomě a neohroženě.

Ale úředník skutečně jen zapomněl, žádné úklady nestrojil, toho snad ani nebyl schopen, veškerou svou energii spotřebovával na úkony své odpovědné funkce. Oba kanadské pasy ve svých přihrádkách vyhledal a poctivě odevzdal. Takže za chvíli už opět vyjedou.

Kdepak, konec ještě nebyl. Než vyšli do horka, museli předložit všechny dokumenty ještě jednou oné korpuulentní černošce u dveří. České pasy kupodivu sotva otevřela, snad z dálky sledovala předcházející proceduru a nechtěla se obtěžovat nadbytečnou kontrolou, zaměřila se však na pasy kanadské. Stránku z plastu s barevnou podobenkou zvedla do roviny obličeje kontrolované osoby a nasupeně si ji porovnávala s originálem.

Viděla před sebou hnědé, poněkud zešikmené oči, husté obočí, krátký nosík, který obličej zplošťoval, ale také ironické rty, které se na fotografii nesměly usmívat. Originál to však dělal naprosto očividně, výsměšně. Co se proti tomu však dalo podniknout? Asi nic, příslušně návodné instrukce podle všeho neexistovaly. Přečetla si dlouhé, pro ni patrně nevyslovitelné jméno: Miriam Pospichalova-Lecourrier. Pas rychle zavřela, odevzdala ho, odklonila pohled a zahalila se do nesmiřitelné oficiality.

U Viléma ji viditelně zarazilo cosi jiného. Snad to, že si nedávno oholil knírek, prošedivělé vlasy shrnuté za uši vypadaly jinak na fotce a jinak v reálu, překážkou identifikace bylo také to, že fotograf záběr pořídil z mírného podhledu. Vilém o této diskrepanci věděl. Zatvářil se tedy pokud možno neutrálně, vysunul bradu a zaklonil hlavu, aby se co nejvíce podobal sám sobě, jeho společníci si přitom všimli, jak mu strnuly obličejové svaly a koutky úst se protáhly dolů.

Zasmát se neodvážili, dokonce ani Miriam ne. Úřednice se však zrnka své moci nechtěla ještě vzdát, proběhla očima po osmi řádcích identifikace a pak bezradně listovala stránkami s razítky víz.

„*Okay*,“ řekla neochotně po půlminutě, nejspíš proto, že se u dveří shromáždili další čekatelé na průchod.

Prošli.

„Tak to bysme měli,“ radoval se Zdeněk u rozpáleného auta.

„Jo. Rovných padesát minut,“ konstatoval Vilém dutě. „Doufám, že si nějakou ptákovinu nevymyslí ještě celníci. Posledně mi zabavili kilo rajčat.“

Ale tmavomodře uniformovaný CBP-man o ně neprojevil nejmenší zájem, silně se potil, jen netrpělivě máchl rukou, aby už jeli, a starostlivě se podíval vzhůru. Budova mu poskytovala už jen miniaturní obdélníček stínu. Není to lehká služba, žaloval celou svou postavou.

Minuli dvě prázdná policejní auta, jinak už nikoho, betonová plocha je unášela pryč, aby se vzápětí opět zúžila do dvou pruhů jednosměrné dálnice.

„Stát New York vás vítá,“ neodpustil si Vilém ironii a pozorně se zadíval do zpětného zrcátka. Případlo mu, že rozlehlá a nízká pohraniční stanice právě teď propustila svým sítem hned několik mechanických broučků, kteří se za ním dychtivě rozletěli, jako dravci za kořistí. Všichni se nalepili do levého pruhu, během minuty ho předjeli, pak se snažili

vyzrát jeden na druhého, přitom kývali řízením zprava doleva, jako při zahřívacím kole na jakémsi pomyslném závodním okruhu.

„Proč jedeš tak pomalu?“ mračil se Zdeněk.

„Proč? Všiml sis těch cedulí? Pětašedesát mil v hodině. Víš, kolik to je?“

„Zhruba sto pět v hodině,“ odpověděla za něj Zdena.

„Jenže v Kanadě je maximum stovka,“ nenechal se odbýt Zdeněk. „A jels tam před chvilkou klidně sto dvacet.“

„V Québečku se sto dvacítku běžně toleruje,“ odpovídal Vilém. Silnice za ním se vyčistila, to mu spravilo náladu. „Tady ne. Policie tu může číhat všude. Oni dobře vědí, že Quebečani zrovna moc disciplinovaní nejsou. Před chvilkou jste to viděli.“

„Ty pokuty jsou vymahatelné přes hranici?“ nadhodila Zdena.

„To jsou, samozřejmě. Ale tím se Amíci moc nezatěžují. Zaplat' na místě, anebo tu nech auto stát a pojed' s námi k soudci. Ten rozhodne, jestli tě zavřou, anebo dostaneš šanci zaplatit bankovním převodem.“

„Karty neberou?“ zajímala se Zdena.

„Kreditkarty?“ uchechl se. „Proč by si komplikovali život?“

„A kolik tak dávaj?“ zase Zdeněk.

„Nevím přesně. Někde to tady mají na cedulích. Řádově od stovky po pět set dolarů, progresivně odstupňované. Do víš se to, když budeš dávat pozor.“

„Chce někdo vodu?“ zjišťovala Miriam.

Chtěli všichni, i když se slunci a vedru zatím nijak nevystavili. Pili vlastně do zásoby, vždyť očekávali, že už zítra se vydají někam do hor na pořádnou túru, na níž se budou opravdu hodně potit.

Zvlněnou dálniční stuhu nyní po obou stranách svíral řídký smíšený les, stromy kolem se míhaly a propouštěly jasnější žíhané záblesky, díky tomu měli dojem, že i při

stovce jedou poměrně rychle. Vilém nastavil rychlost na sto pět a s rozkoší si natáhl nohy.

„Tempomat,“ přikývl Zdeněk.

„Tempomat, to slyším prvně. Tady se tomu říká *speed cruise control*.“

„To je zbytečně dlouhý. A skoro nevyslovitelný.“

„Musíme to sníst,“ nabízela Miriam třesně a meruňky, na pecky vyhradila papírový talířek.

„To je pane servis, takový si ani nezasloužíme,“ chválil ji Vilém. „Jako v hotelu.“

„Pohoda,“ liboval si Zdeněk.

„Tak jak to bude s tím naším itinerářem?“ přerušila Zdeněkův požitkářský relax a otázku směřovala nepochybně na Viléma. „Cos pro nás vymyslel?“

„Ukážu vám Adirondacké hory,“ odpověděl zasněně. „Potom přejedeme přes Vermont do New Hampshire, pak na sever do Baxter Park v Maine. A odtud na pobřeží do Bar Harbor. A na závěr dolů do New Yorku. Uvidíte osm států během deseti dnů.“

„Kolik plánuješ na New York?“

„Tak den, možná dva.“

„Není to málo?“

„Je, samozřejmě,“ připustil. „Ale vy jste mi hned od začátku kladli na srdce, že chcete hlavně do přírody. A že sedmého července musíme být na soše Svobody kvůli Zdenkovým narozeninám.“

„Už se tam vidím!“ Zdeněk potěšeně zrudl jako rajče.

„Nesmíme zapomenout na Niagary,“ připomněla Zdena důrazně.

„To se ví, že ne. Ale tam si zajedeme extra.“

„A jak to uděláme s financema?“ přešel Zdeněk na praktické téma. „Říkals, že nic moc nepotřebujem, že se o všechno postaráš, tak jsme si v Praze koupili jen dvě stě dolarů.“

„To vám bude stačit tak na dárky domů,“ usmál se Vilém.
„Ale víte co? Já budu platit za nás všechny, hlavně kartou, co to půjde, a pak vám předložím vyúčtování.“

„No dobře, ale jak se šábnem?“ naléhala Zdena.

„No jak? Napůl. Vy jste dva a my taky.“

„Do pozvání jsi napsal, že výdaje budeš hradit sám,“ pokusil se Zdeněk o žert, kterému se sám zasmál.

„To proto, aby to bylo jednodušší s vízy.“

„To stejně nebylo,“ odsekl Zdeněk. „Pustíš mě za volant?“

„Tady radši ne,“ ošil se Vilém. „Jsme pořád kousek od hranic, je dost velké riziko, že nás budou stavět, tak ať zas nemusím tolik vysvětlovat.“

„A co bys chtěl vysvětlovat? Já jsem si náhodou opatřil mezinárodní řidičák,“ reagoval Zdeněk dotčeně.

„Neboj, dojde na to.“

Hned za sérií odboček k Plattsburgu začali stoupat, průchod mezi zalesněnými kopci se v dále rýsoval jako tajemně pootevřená brána do mohutně opevněného hradu. Vozovka se nyní rozšířila o další pravý pruh, pro naložené kamiony, jež se dýchavičně vlekly vzhůru.

Průsmyk. Zazdalo se jim, že motor úlevně vydechl. Okolní tmavé homole obnažily ostré hrany, místy přírodní, místy po násilném proražení. Ty druhé, umělé, připomínaly svou pravidelností šrámy po gigantických zubech.

„Ty brdo, to jsou skály,“ radoval se Zdeněk při pohledu na vyhlazené, téměř vertikální čedičové plotny. „Škoda, že se tam nemůžu stavit a něco vylízt.“

„Tady začínají Adirondacké hory,“ vysvětloval Vilém spokojeně. „Na tyhle skály se moc neleze. Místní úřady to zakazují. Navíc dostat se tam je dost velká zájízďka. Jednou jsem to zkusil. Zespoda vidíš strašně málo. Tady odtud je to impozantnější.“

„Škoda, že jedem tak rychle,“ povzdechla si Zdena. „Nestačila jsem si je vyfotit.“

„Ještě budeš mít příležitost.“

„Bude pršet,“ řekla Miriam po tak dlouhé době, že málem zapomněli na její přítomnost.

Skutečně, slunce nepozorovaně zmizelo, okolí zšedlo, za pár minut už vjížděli do ponurého a současně romantického přítí, jako do předem připraveného obrazu. Hory, srovnatelné výškou se Šumavou, se rozpily v mlhovině. Na čelním skle se rozstříkly první kapky. Během několika vteřin déšť prudce zesílil, měli dojem, jako by jeli za kropicím vozem.

Když sjížděli z dálnice, bylo třeba zrychlit frekvenci střech na maximum. Nevelkými dědinami, které následovaly – Keeseville, Clintonville, Jay – projížděl Vilém třícítkou.

„Myslíš, že to tady hlídají?“ ozval se Zdeněk pochybovačně. „V týhle slotě?“

„Čert nikdy nespí. To jsem si už mockrát ověřil.“

„Tady to ale vypadá, jako...“ rozhlížela se Zdena nevěřicně po jednoduchých dřevěných domech s oprýskanými fasádami, jež tvořily geometricky přímou hlavní ulici, v nepohodě dokonale vylidněnou, přetátou pravoúhlými úsečkami, „jako... nějaká karikatura Ameriky.“

„To je fakt,“ souhlasil Vilém, „blahobyt tu zrovna není. To se nedá srovnávat s Evropou ani třeba s Kanadou, kde si farmáři vymohli státní dotace a zaručené výkupní ceny.“

„Ale tohle je přece stát New York, žádné zapadákov,“ nechápala Zdena, „někde tady Amerika začínala.“

„To je fakt, Vermont, New Hampshire, Massachusetts, Connecticut,“ vypočítával Vilém. „Těm státům se doposud říká New England.“

„Amerika je země kontrastů,“ pustila se Miriam do trochu těžkopádného výkladu. „Na Manhattanu mrakodrapy, bohaté domy kolem Central Parku, o pár ulic výše Harlem. *Luxury and poverty, side by side*,“ dokončila anglicky.

„Luxus a bída, bok po boku,“ vypomohla Zdena.

„Já myslím, že si to lidi dělají sami,“ pronesl Zdeněk hlu-
bokomyslně.

„No,“ protáhl Vilém, okamžik váhal, zda se má pustit do
debaty, ale neodolal, „ono je to taky tím, že v Americe pře-
vládá názor, že si člověk musí umět pomoci sám...“

„Správněj názor,“ přikývl Zdeněk.

„Pravicovej,“ upřesnila Zdena neutrálně.

„Zdeněk má pravdu,“ do Viléma vjela diskusní posedlost,
kterou už dávno považoval za vyhaslou, podle všeho mylně.
„Dělají to lidi. Ghetta si černoši ničí sami. Nejvíc černochů
v Americe zabijí černoši sami, a ne bělošská policie, jak se
s oblibou tvrdí.“

„Demagogie,“ zašeptala Miriam. Pronesla to tak neslyšně,
že Vilém její námitku pouze vytušil. Nejvhodnější bylo se
tvářit, že ji nezaznamenal, jako už mnohokrát předtím.

Okolní krajina jim v přívalech deště nabídla jen ome-
zený výhled. Hliníková sila nápadně převyšující okolí hlá-
sila přítomnost farem, míjeli ohrady s lhostejným dobyt-
kem či zimomřivě postávajícími koňmi, překvapivě často
se objevovaly staré rozpadající se seníky s napůl vyvráce-
nými vraty, zjevně dávno nepoužívané, co vypadaly skoro
jako umělá kulisa.

„Tady černoši nežijou, že ne?“ zeptala se Zdena dvojsmyslně.

„Tady?“ takovou otázku Vilém rozhodně neočekával. „Tady
určitě ne. Co by tu dělali?“

„*Just rednecks*,“ pokrčila rameny Miriam. „Jak je to česky?“

„Redneci,“ přikývla Zdena. „Česky se jim tak už taky říká.
Nebo vidláci.“

Za Wilmingtonem se pod silnicí zabělala horská říčka
s peřejemi a malými vodopády. V některých tůních zahlédli
vytrvalé rybáře, skoro až po pás ve vodě. Dešti navzdory.
Rokle, kterou projížděli, se nápadně zužovala.

„Další průsmyk,“ pochopil Zdeněk.

„Přesně tak,“ přikývl Vilém a bradou ukázal na vlaječky podél silnice. „Už jsme skoro pod Whiteface Mountain. Tohle tu zůstalo z olympiády. Jely se tu alpské disciplíny.“

„Tady?“ ozval se skepticky Zdeněk.

„No jistě. Až nahoru máš převýšení přes tisíc metrů. Za chvíli budeme u cíle. V Lake Placid. Jak to vyřešíme s ubytováním? Najdeme nějaký motel?“

„Už skoro neprší. Já bych byl pro stan,“ řekl Zdeněk.

„Jít do motelu by byl zbytečnej výdaj,“ ozvala se také Zdena.

„Tak dobře,“ souhlasil Vilém okamžitě, tím potvrdil, že předchozí návrh byla jen formalita. „Zajedeme směrem ke Conneryho Pondu.“

„Do kempu?“ ptala se Zdena.

„To ne. Žádný kemp. Sprchu nečekejte. Je to tam naprostá divočina.“

„Kempování nadivoko mě vždycky ohromně bavilo,“ zasmál se Zdeněk.

„Smí se to tady vůbec?“ pochybovala Zdena. „V Česku by s tebou pěkně vyběhli.“

„Tady možná taky, čistě teoreticky,“ připustil Vilém. „Jenže to nikdo nehlídá. To jsem si ověřil mockrát. Mám tam místo s ohništěm.“

V následujícím hustě zalesněném úseku, který vypadal, jako by byl vzdálen tisíce mil od civilizace, zajel Vilém ke kraji a pustil před sebe několik nedočkavých řidičů. Díky tomu na silnici na chvíli osaměli. Působilo to jako magie, jako návrat do pionýrských dob, kdy projet padesát mil divočinou vyžadovalo více úsilí než nynější přejezd celého kontinentu. Hned nato zabočili do pravého úhlu a vjeli bez jakéhokoli přechodu přímo mezi stromy, do husté smrčiny, v níž kola přeje jen vyhmátla jakousi cestu s výmoly.

„Connery Pond,“ mávl Vilém rukou doprava a zamířil vlevo.

„Conneryho rybník,“ přeložila si Zdena. „Snad ne Seana Conneryho?“

„Ne, jen Conneryho. Ale je to spíš močál.“

„To by moh bejt rovnou Jamese Bonda,“ zasmál se Zdeněk.

Vilémův dodge se teď divoce rozkolébal jako plachetnice při vlnobití. V kabině se setmělo, začaly ji z obou stran šlehat větve, některé s hrozivou intenzitou.

„Pane jo,“ podivil se Zdeněk. „To je teda prales. Nebojíš se, že si tu prorazíš gumy?“

„Bojím, ale je to už jen kousek,“ Vilém už jel jen krokem, pod koly praštělo dřevo jako střelba z automatické zbraně. „Za chvílku budeme muset stejně po svých.“

Potvrdilo se to. Zastavil před zátarasem z několika mohutných starých kmenů.

Zblízka se dalo rozeznat, že při pádu strhly další, přelomily je a vytrčily proti možným vetřelcům v nejrůznějších úhlech. S takovou barikádou by si poradil snad jedině padesátitunový tank.

Vilém s námahou otevřel dveře a vystoupil. Do vozu vnikl sychravý lesní vzduch. Ostatní vystoupili také.

„Tady je to jak na Boubíně,“ řekla Zdena.

„Spíš jako na Aljašce,“ opravil ji Zdeněk nadšeně. „To je senzace, to jsem fakt nečekal.“

„Jsem rád, že se ti tu líbí,“ otevřel Vilém nabitý zavazadlový prostor. „Vezmeme si ruksaky a spacáky. Nejdřív postavíme stan a pro další se vrátíme.“

„Jak daleko půjdem?“ třásl se Zdeněk nedočkavostí.

„Tak dvě hodiny,“ nahodil si Vilém batoh a zpod velké kupy doloval balík se stanem.

„Cože?“ zhrozila se Zdena.

„Dělá si srandu,“ uklidnil ji Zdeněk.

„Jo, dělám,“ přisvědčil. „Maximálně deset minut. Ale bude to fuška. Trošku jsem to tady před časem prosekal, protože by

se jinak nedalo vůbec projít. Říkám před časem, nebyl jsem tu už přes rok, vlastně spíš dva.“

„Brr,“ otrásla se Zdena pod hustou sprškou z nejbližšího jehličnanu.

„Nebojíš se to tu nechat?“ váhal Zdeněk, přestože automobil skoro dokonale maskovaly spodní větve dvou navzájem prorostlých dvojčat-smrků.

„Sem nikdo nechodí,“ zasmál se Vilém a vykročil do sotva znatelného průchodu v labyrintu houštin ze zlámaných korun, pahýlů a divoce rozježených kořenů po vývratech. Každý krok byl těžký, zachytávaly je pružné větve, jako by to byli živí soupeři, kteří hrají nesmlouvavé ragby, často museli do podřepu a pokračovat po čtyřech.

Potom, jako by překročili hranici do odlišného regionu, se ocitli ve světlejším úseku s břízami a jedlemi. Ale také tady se kupily klády z několika generací polomů, vznikl tu doslova hřbitov stromů, pach hniloby překryl vše ostatní.

„Proč to tady nechávaj trouchnivět?“ chtěl vědět Zdeněk, když se na okamžik zastavili.

„Nezjišťoval jsem to,“ odpovídal Vilém, „ale řekl bych, že je za tím nějaká moderní ekologická iniciativa. Zachovat přírodní podmínky se vším všudy, s polomy, kůrovci, nemocemi, bez nejmenšího zásahu člověka, ať si s tím les poradí sám.“

„A když neporadí?“

„To nevím. Zatím to asi vždycky zvládl.“

„Tady to působí fakt děsivě,“ zašeptala Zdena.

„Já mám dojem,“ počkal Zdeněk na svou partnerku, „jako bysme byli první lidi, co sem kdy vkročili.“

„Skoro, já jsem tady ještě nikdy nikoho nepotkal, nebudete tomu věřit, ale za deset let ani jednou,“ odhrnoval Vilém spleť borových houžvů. Ze vzdálenosti několika kroků viděli, že větve symetricky obepínají padlý kmen a vypadají

jako přelámaná žebra skoleného giganta. „K tomuhle určitě došlo nedávno.“

Prolezli dalším průchodem a pod nohama se jim objevila hodně zarostlá lesní cesta. Po každých pěti či deseti metrech však museli opět překračovat kmínky a kmeny. Vilém do několika zkusmo kopl, snadno je zlomil, stoupl na ně a tlející dřevo okamžitě roztřepil na jednotlivá vlákna.

„Kdysi se tu jezdilo,“ ukázala Zdena na pozůstatky hlubokých kolejí a vyvýšený střed.

„To ano, ale hodně dávno,“ přikývl Vilém. „Hádám, že naposledy někdy před třiceti lety.“

„Už jdeme deset minut,“ připomněla mu Miriam.

„Taky jsme už na místě,“ oznámil Vilém slavnostně.

Ponurá cesta ústila na kulatý sytě zelený palouk o průměru zhruba patnácti metrů. Nad okolními jedlemi se tyčil obrovitý kmen s rozložitou korunou, jež se ve větru majestátně pohupovala. „Poznali byste, co je to za strom?“

„Borovice,“ řekl Zdeněk jako první.

„Borovice. Ale jaká?“

„Vypadá jako limba.“

„Skoro. Má podobně dlouhé jehlice. Tohle je adirondacká borovice, někteří botanici ji nazývají mexická borovice, podle mě nejhezčí strom, co tady roste. Tady máme ještě jednu,“ došel na kraj mýtiny a rozhrnul mladé jedličky. Objevila se mohutná, bezmála metr vysoká kláda naprosto bez kůry, na pohmat mokrá. Jak byla dlouhá, se pro husté houští na obou stranách určit nedalo.

„Proč ji asi porazili?“ zalitovala Zdena a spustila na ni svůj objemný batoh. „A kdy to bylo?“

„Kdy?“ opakoval Vilém. „Zhruba před těmi třiceti lety. Ale proč, nemám tušení. Snad omylem.“

„A nechali ji tu hnít,“ dopověděl Zdeněk nesouhlasně.

Povšimli si velkého ohrazeného ohniště, očividně dlouho nepoužívaného, mezi kameny a do popela stačila prorůst zeleň.

„Před dvěma lety jsem tu dělal oheň,“ řekl Vilém nevěřícně. „Tady vegetace nejen strašně rychle zaniká, ale také se obnovuje. Jako by tu byly nedopatřením jakési místní tropy.“

Obě, Zdena a Miriam, na jeho slova zareagovaly kupodivu celkem shodně – naježily se, vždyť hned od prvních kroků se jim vtírala neodbytná představa, podle níž jsou kdesi daleko, uprostřed pralesa, kde je civilizace vzdálená vzpomínka či spíše naprosto bezobsažný pojem.

„Od silnice jsme přitom jen zhruba nějakých pět set metrů vzdušnou čarou,“ připomněl Vilém, číst zde myšlenky bylo dost jednoduché. „Když je hezky a jezdí motorky, nedají se přeslechnout.“

„Kam postavíme stan?“ pospíchal Zdeněk, protože déšť opět zesílil. „Pod tu borovici radši ne. Kdyby do ní třísknul blesk, všechny nás zabije.“

„To je asi pravda,“ připustil Vilém. „Jenže ta borovice má na výšku aspoň pětadvacet metrů. Kdyby padla tímto směrem, dosáhne tady na mýtině absolutně všude. Museli bychom se vrátit dost velký kus. A tam to zrovna lákavě nevypadá.“

„Prší, ale bouřka s hromy a blesky to není,“ zkoumala Zdena šedivou oblohu.

Vilém nečekal na výsledek debaty, vytrhal několik jedliček i s kořeny, ušlapal trávu, odhalil a odhodil několik větších kamenů. Potom část paseky přikryl ohromný stan.

„Ty brdo, to je rezidence pro mastňáky,“ komentoval jeho velikost Zdeněk.

„Jsme přece čtyři,“ řekl Vilém omluvně. „Mastňák,“ opakoval si pobaveně. „Tohle slovo jsem neslyšel aspoň čtvrt století.“

„Potřebuješ pomoc?“ zeptala se Zdena.

„S tímhle ne,“ napřímil se a věčně rozdělával úkoly. „Ale ty a Miriam byste mohly skočit do auta pro vodu, pivo a jídlo. Trefíte tam?“

„Samozřejmě,“ přisvědčily unisono.

„Já jdu taky,“ přidal se Zdeněk. „Tady by se klidně mohly ztratit.“

Během dalších pěti minut se déšť znovu proměnil v liják, divokou průtrž mračen, svrchní celtu bičovala voda. Vilém naházel dovnitř batohy se spacáky, teprve potom začal zatloukat kolíky a vztyčovat duralovou konstrukci.

„Kde jsou tak dlouho?“ zabručel pro sebe. Co když opravdu zabloudili?

Přišli, ověšení jako nepálští nosiči, celí promoklí, právě když skončil. Rychle dovnitř!

Vít se začal točit, do stěn stanu bušila souvislá kanonáda. Začali se převlékat, obě ženy se cudně odvrátily, jejich spolčníci mohli na okamžik vidět jedna úzká a jedna tučná záda s vytlačenými rýhami po podprsenkách...

Prsa nám neukážete? napadlo Zdeňka rozpustile, ale výzvu spolk, když si připomněl Vilémova zastřená varování, pokud šlo o Miriam a její postoje.

Na šňůru pod vrchlíkem přišla trička, džíny, ponožky. Prostor čtveřice brzy zadýchala, takže se zdálo, že ještě více navlhl, ale přesto jim připadal útulný. Rozložili karimatky a spací pytle. Napůl do nich zalezli, to blaho, sucho a teplo, iluze dokonalého bezpečí, i když slyšeli, jak kdesi nedaleko padají větve. Vilém otevřel donesená piva a rozdal püllitrové láhve.

„Čaj by byl lepší,“ podotkla Miriam a sušila své dlouhé vlasy, stále spíše černé, jen s několika šedivými proužky jako s umělým melírem.

„Vaříč máme, ale ve stanu ho nepoužívám,“ omluvil se Vilém.

„Překvapení na zahřátí,“ vytasil se Zdeněk s neoznačenou láhví. „Moravská meruňkovice. Pětapadesát procent.“

„Skleničky nemáme,“ konstatovala Zdena. „Jak si přijem?“

„Necháme tu flašku kolovat.“ Odzátkoval ji, přičichl a dvorně nabídl první lok Miriam.

„Tak na co to bude?“

„Na divočinu.“

„Na romantiku.“

„Na Ameriku,“ prohlásil Vilém provokativně. Správně očekával, že se Miriam ušklíbne.

Čtvrtek 13. 9. 2018

Connery Pond – Všivá práce – Jako krunýř želvy

V jasném dni svítil Connery Pond hlubokou modří, orobinec na březích šustil ve smířlivém vánku, zlatavé jehlice modřínů padaly na hladinu, žluté buky prorůstaly mědí, nad linii mírných okolních kopců se ostře vypínal čerstvě nabílený vrchol, dokonale v souladu se svým jménem a všudypřítomnými místními emblémy, Whiteface Mountain.

Oba tmavomodře uniformovaní policisté s předpisově nasazenými světlými klobouky postupovali pomalu a váhavě po břehu, hledali nejsušší cestu a rozhlíželi se, jak se vyhnout další zarostlé zátočině. Po několika dalších krocích uznali zbytečnost svého snažení.

„Nic tu není,“ řekl robustnější a urousanější z nich, který se honosil seržantskými výložkami. „Dicku, právě jsem si pořádně nabral do bot.“

„Nejspíš to byl planej poplach,“ přikývl služebně mladší policista s prázdnými výložkami. Jmenoval se Richard, neznášel zdrobnělinu svého jména, ale v kontaktu s nadřízenými svůj odpor krotil. Protesty by stejně ničeho nedosáhl. „Stu, co kdybys zavolal šéfovi?“

„Tak dobře, zavoláme,“ souhlasil oslovený nepřlíš neochotně, náčelníkovi se mu volat nechtělo. Považoval se za

sólistu a rozkazy přijímal velmi nerad. Raději je sám vydával. Všichni ve dvanáctičlenné policejní partě se postupně vystřídali v žertech točících se v prvoplánových variacích kolem jeho křestního jména „Stu – stew“. Stew, kousky masa, ragú, guláš. Smůla, obojí se vyslovuje navlas stejně. Administrátorka ho na jejich zlomyslný pokyn asi týden vedla jako Stewa Bergmanna.

Stu se musel zastavit, aby na mobilu našel potřebné číslo.

„Tak co máte?“ ozval se nedočkavě.

„Zatím nic, šéfe,“ odpověděl zmužile Stu a představil si holou vejčitou hlavu svého nadřízeného, náčelníka městské policie kapitána Williamse, pod portrétem vlasaté patky Donalda Trumpa. Kapitánovy zapadlé tmavé oči, rozplácly nos a tlusté rty, jež neomylně odkazovaly na jeho černošské předky, výrazně kontrastovaly s vybělenými vlasy a umělým opálením nového prezidenta.

„Hledali jste pořádně?“

„Jo, pořádně. Potřebovali bysme loďku...“

„Loďku?“ přerušil ho hlas. „Na co loďku? Ten objekt je hned u břehu. Šli jste podle souřadnic?“

„Šli jsme ke Conneryho Pondu,“ hlesl Stu a tušil chybu.

„Chlapi, za co vás platím?“ rozčertil se náčelník. „Dostali jste přesný souřadnice. Tam by trefilo šestiletý dítě. Connery Pond je jenom povrchní orientace, nám jde o ten močál před ním, ten, co nemá jméno. Kousek od šestaosmdesátky.“

„Jasný, náčelníku. Pardon. Popletli jsme to. Už jdem,“ mumlal seržant a byl rád, když hovor skončil. „Jak jsme to mohli přehlídnout?“

„Spletla nás zmínka o Conneryho Pondu. Kdyby to tam nebylo napsaný, jenom ty souřadnice, tak jsme věděli hned,“ drmolil Dick a vyvolal si žádanou polohu. 44.3064261 N, 73.9372400W. „Musíme zpátky až na cestu a kousek na západ.“

Jen když si sám náčelník o sobě myslí, že jeho chytrost je bez hranic, prošlo mu hlavou, ale ne ústy. Ne že by se svého

společníka obával, často si oba stěžovali mnohem ostřejšími výrazy, prostě nemělo smysl to říkat. Ohrané, známé, nezměnitelné.

Vydali se přímo do nevábných houštin, pospíchali nejkratší cestou, aby dohnali promarněný čas, protože věděli, že náčelník bude brzy volat znovu, nejpozději za dvacet minut, a dožadovat se zprávy z místa nálezu. Bůhví co tam kdo viděl, ovšem šéf to vzal vážně a vyštval je sem, sakra, mizérie, takových planých poplachů už bylo.

Podivný, vlezle vlhký les je po několika desítkách kroků správným směrem hodně zpomalil, museli překračovat či obcházet jednu soušku za druhou, v souhrnu desítky soušek, skoro všechny útlé, neduživé, jako by se zde stromy nedokázaly dožít ani průměrného věku, a padaly hromadně, jako zkosené záhadnou tlakovou vlnou. Zprava zaznamenali ponurý kaňon, skalnatá stěna pokrytá mechem klesala k hučícímu neviditelnému proudu, až po chvíli jim došlo, že postupují po zrádně podemletém břehu. Rychle couvali zpět do houštin.

„Všivá práce,“ ulevoval si Stu, který šel první. „Zkurvenej kraj.“

„Tam bych se nechtěl skulit,“ přisadil si Dick a pokukoval do asi třicetiyardové hloubky s několika malými vztekle zpěněnými přejemi.

„Nech těch úvah a pojď!“

„Vždyť jdu.“

Náhle se před nimi rozjasnilo, vstoupili na nevelkou mýtinu zarostlou vysokým kobercem jedliček, jež jim dosahovaly až k pasu, gigantická borovice na kraji se nad nimi nahnula a zapraskala ve větru. Zazdalo se jim, že po nich rozverně hodila několik šišek a uschlých snítek. Krátký příjemný okamžik po dosavadní ponurosti.

„Už jsme skoro tam,“ kontroloval seržant Stu polohu. „Ještě asi tak sto stop.“

Překročili další obrovský kmen a mezi jehličnany s olámanými pahýly zahlédli plochu dalšího močálu, lemovaného rákosím a puškvorcem.

„Tady to je. Tohle měl šéf na mysli.“

Nyní bylo třeba sejít po prudkém srázu k rezavé vodě. Zase měli stejný problém – nesklouznout, neskulit se tam, nic si nezlomit.

„Podezřelý objekt?“ zastavil se Dick a prohlížel si vyvrácené stromy, jež sjely po svahu jako po dřevařském tobogánu a jejichž koruny končily kdesi pod hladinou. „A ve vodě? Kdo by sem vůbec chodil? Tys tu někdy byl? Ne. Vsadím se, že šéf taky ne.“

„Tamhle,“ vykřikl Dick vítězoslavně.

„Co blbneš? Kde? Já nic nevidím. Nepleteš se?“

„Ne. Koukáš moc daleko. Je to skoro u břehu. Takovej hnědej kopeček.“

„No jo, fakt,“ přisvědčil Stu. „Něco tam je. Hádám, že to bude prostě hnědej mech, kterej roste na něčem, co je pod vodou. Proto vyčnívá.“

Záhadný tmavý půlkruhový předmět ležel asi patnáct yardů od břehu a podobal se krunýři jakési obrovské želvy. Takové zde přece nežijí, takže co by to mohlo být? Pozůstatky velkého zvířete? Jakého?

Samozřejmě, známá věc, když někdo hlásí podezřelý objekt, určitě hned myslí na mrtvolu. Lidi mají bujnou fantazii, to mají z té nepřeborné nabídky televizních detektivek.

„Budeš mě jistit,“ zvedl Stu zakrslý smrček a nožem ho narychlo upravil.

Dick přikývl a uchopil druhý konec. Jeho parťák vstoupil do kalné vody a opatrně zkoušel pevnost dna. Neprobodil se hluboko, jen asi o půldruhého palce, to ho podnítilo k dalšímu kroku.

Mladší policista postupoval za ním, díval se, jak si už stačil zablátit kalhoty, až ke kolenům, a znechuceně myslel na to, zda vůbec existují pracovní obory, ve kterých by jednoznačně převažovaly výhody nad nevýhodami. V kuchyni mu bylo vždy teplo, jenže jako průměrný pomocný kuchař stále balancoval na hraně vyhazovu. Nejistý život bez perspektiv. Do policejního sboru na nejnižší pozici, na níž bylo možné odpustit vzdělání, se dostal na přímlovu bývalého starosty. Zvědavost, dobrodružnost, iniciativa? To bylo jen ze začátku, tak půl roku. Na podobné atributy policejní práce Dick už dávno kašlal. Trochu déle mu vydržela radost z nabyté moci. Teď však chtěl mít hlavně klid, bezproblémové služby, jistou výplatu a výsluhy.

Pak se seržant náhle propadl až do poloviny lýtek a viditelně zajižděl stále hlouběji.

„Sakra,“ zaklel místo díky, přestože ho Dick po chvilce zaváhání přece jen udržel a pomohl mu zpět na pevnější půdu.

Zkusil jinou cestu, bokem, oklikou. Ukázalo se, že tentokrát šlo o správnou volbu. Společně, krůček po krůčku, postupovali na dosah k tajemnému předmětu. Vtom zavál vítr a oni ucítili odpudivý zápach z čerstvě zvířeného bahna, doprovázený ještě čímsi daleko čpavějším, hnilobou živočišného původu, odkudsi z hlubin, snad přímo z nitra rašeliniště.

Stu zadržel dech a tyčkou do objektu píchl. Ten se rozkolébal, změnil kontury. V černém chuchvalci rozeznali dlouhou kost, patrně ramenní, blikla jim před očima a potopila se.

„Je to tělo,“ přisvědčil dutě Dick. „Kostra. Viděls to?“

„Jo. A je tu asi pěkně dlouho.“

Stu napůl potopené tělo několikrát vyfotografoval. Potom se brodili zpět, už ne vztekli, spíše zamlklí. Věděli, že se jejich zdejší přítomnost podstatně prodlouží, tušili, že učinili důležitý nález, ale že sami z toho žádnou slávu mít nebudou.

„Zavolej šéfovi,“ zaúkoloval ho Dick. „Že jsme to našli. Já dojdu do auta pro lano.“

„Jdu s tebou,“ přerušil ho Stu rozhodně. „Není proč tady hlídat.“

**Živé to popuzuje – Pravicové názory jsou nepřipustné –
Dva druhy komplexů**

Ve stanu přišel večer velmi brzy, už po šesté hodině, i když se prudký liják mezitím zmírnil. Snědli zbývající chleby se sýrem, zapili je znovu pivem, po něm si každý několikrát lokl meruňkovice. Hovor najednou vázl, žádné téma nedokázalo zaujmout všechny čtyři. Kromě toho, ačkoliv stan měl být tabulkově pro šest lidí, ani ve čtyřech se jim v něm neleželo právě pohodlně.

„Co naplánujeme na zítra?“ zeptal se Vilém už podruhé.

„A co když bude pořád pršet?“ odpověděl Zdeněk nerudnou protiotázkou.

„Jaká je předpověď?“ ptaly se obě ženy současně.

„Tablet jsem nechal v autě,“ vysvětlil Vilém. „Přiznám se, že se mi tam pro něj nechce.“

„Necháme to na ráno,“ uzavřela Zdena.

„Doufám, že do toho tvého stanu neteče,“ nadhodil Zdeněk a podezřívavě zkoumal švy.

„Neteklo do něj,“ pokrčil rameny. „Ale dost dlouho jsem ho nestavěl. Někde mohl zpuchřet.“

Potom mlčeli a poslouchali přírodní koncert nad hlavou. Dala se v něm rozeznat podivuhodně dynamická škála – drobné šelestění na celtovině přerušovaly důraznější údery,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dál už to nepůjde .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.